

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

17. ZÁŘÍ 2017

Z obsahu:

**Připomínka povolání
oživuje naději**

Katecheze Svatého
otce Františka
při generální audienci
30. srpna 2017
- strana 2 -

Sv. Lambert z Lutychu

Libor Rösner
- strana 4 -

**Setkání se
stigmatizovaným P. Piem**

František kardinál
Tomášek
- strana 6 -

**Katolický farář v Turku:
Vidina islamizace Evropy
je mezi muslimskými
imigranty rozšířena**

- strana 7 -

**Amen - k významu
důvěrně známého slova**
P. Dr. A. Hirsch FSSP

- strana 8 -

**Modlitba dětí by mohla
zachránit svět**

Alexa Gaspariová
- strana 10 -

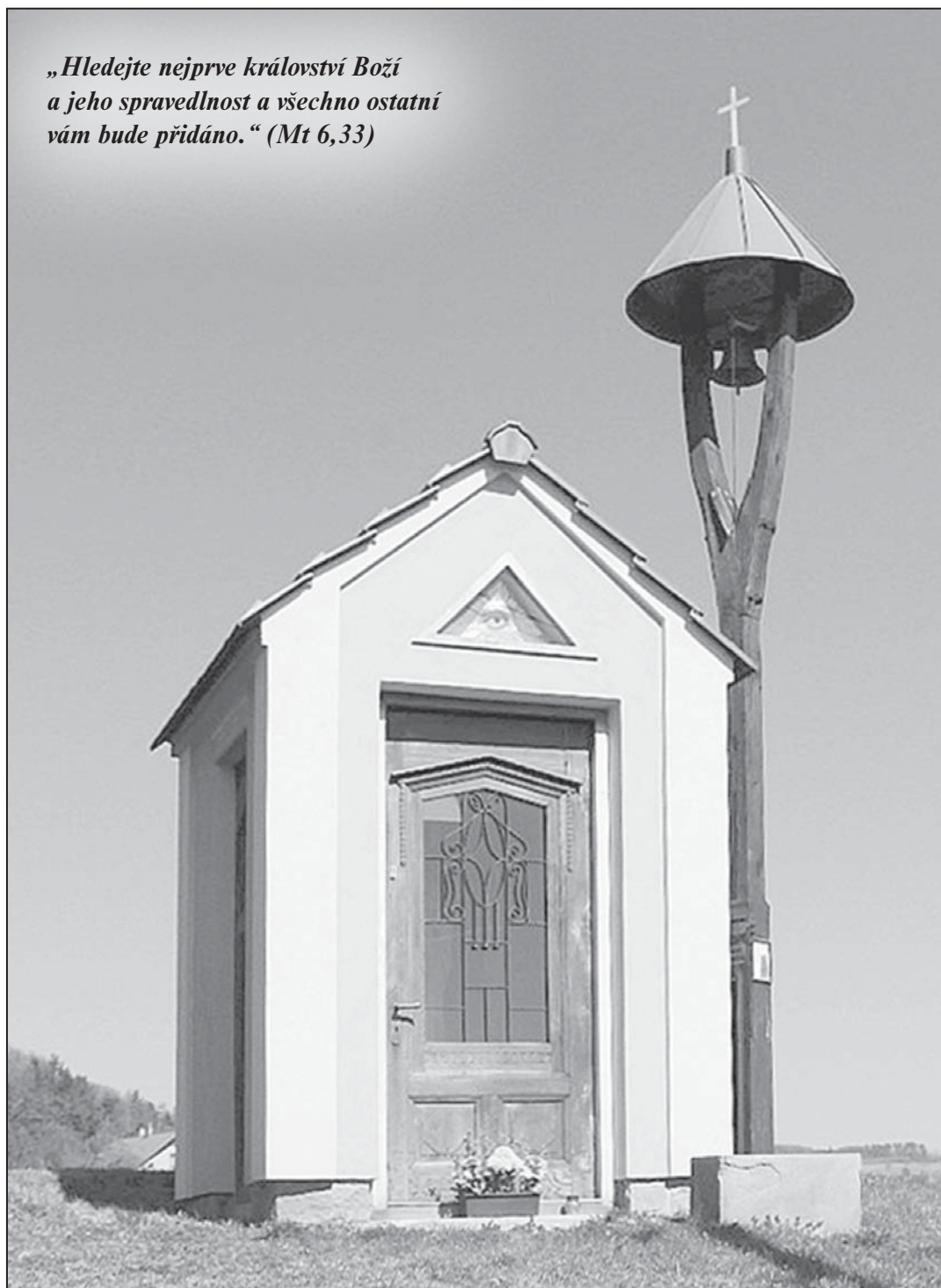
**Zemřela Ruth Pfauová -
„matka malomocných“**

- strana 11 -

**Kardinál Biffi o rozdílu
mezi pohanským
a křesťanským dialogem**

- strana 13 -

*„Hledejte nejprve království Boží
a jeho spravedlnost a všechno ostatní
vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)*

Připomínka povolání oživuje naději (Jan 1,35-39)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 30. srpna 2017,
náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes bych se rád vrátil k jednomu důležitému tématu, totiž ke vztahu mezi nadějí a pamětí, se zvláštním důrazem na připomínku povolání. Pro představu použiji obraz povolání prvních Ježíšových učedníků. Tato zkušenost se do jejich paměti vtiskla natolik, že si někdo zapamatoval dokonce i hodinu: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.“ (Jan 1,39) Tuto epizodu podává evangelista Jan jako živou vzpomínku z mládí, kterou si ucho-

val nedotčenou až do svého stáří. Jan totiž o těchto věcech psal až ke stáru.

K tomuto setkání došlo nedaleko řeky Jordán, kde křtil Jan Křtitel, a oni mladí Galilejci si ho vybrali za svého duchovního vůdce. Jednoho dne přišel Ježíš a nechal se v řece pokřtít. Druhý den přišel znovu a tehdy Křtitel – tedy Jan Křtitel – dvěma ze svých učedníků řekl: „Hle, beránek Boží!“ (v. 36)

A pro ony dva to byla „jiskra“. Opustili svého prvního mistra a vydali se ná-

sledovat Ježíše. Ten se k nim cestou obrátil a položil jim rozhodující otázku: „Co byste chtěli?“ (v. 38) Ježíš v evangeliích vystupuje jako znalec lidského srdce. V oně chvíli potkal dva hledající, zdravě znepokojené mladíky. Vždyť, co je to za mládí, je-li spokojené a neklade si otázku po smyslu? Mladí, kteří nic nehledají, nejsou mladí, jsou v penzi a předčasně zestárlí. Je smutné vidět penzionovanou

Pokračování na str. 9

Pravý křesťan žije nejen pro sebe, ale i pro druhé. A jako Ježíš Kristus vidí celého člověka – duši i tělo. Dokonalým příkladem – jedním z mnoha – takového smýšlení je svatý P. Pio z Pietrelciny. Milou vzpomínku na tohoto italského světce jsme objevili v našem archivu, a to od kardinála Františka Tomáška. (str. 6-7) Tento text obsahuje reflexi toho podstatného, čím P. Pio přispěl zde na zemi k šíření evangelia – slovem, modlitbou, kněžskou službou, skutečnou pomocí lidem v nouzi. Proto ani dnes neztratila slova kardinála Tomáška a životní dilo P. Pia na aktuálnosti.

Být dobrým křesťanem tedy v základu znamená být věrný Ježíši Kristu, a to v každém rozměru lidské osoby – fyzickým, duševním, duchovním. Svoji věrnost osvědčujeme skutky, avšak odrazovým můstkem je kvalitní duchovní úsilí, čili modlitba a úzké spojení se všemi Osobami Trojjediného Boha. Modlitba bývá zakončena slovem *Amen*. Není to jen nějaké „magické slovo“, jež postrádá hlubší význam, ale naopak je velmi důležitou součástí naší modlitby. Rozjímat o tomto „známém slově“ můžeme společně s P. Andreasem Hirschem FSSP, jenž nás vede k tomu, abychom slovo *Amen* vyslovovali ve svém srdci vroucně, protože ono potvrzuje všechno, s čím přicházíme před svého Pána, a protože jde o náš život věčný. (str. 8-9)

Editorial

Modlitba a z ní vyvěrající praktický život z víry proměňuje svět – zaznívá často na stránkách Světla. Přečteme-li si pak o působení slečny Marykuty (str. 10-13), téměř nutně se nabízí otázka: „Neznamená tvrzení, že lidská budoucnost spočívá v dětech, také to, že tak trochu na jejich bedrech leží i duchovní obrození světa?“ Příliš odvážné? Vždyť sám Ježíš připomínal, že máme být jako děti... Do důsledku vzato a přeneseno do našeho života: Nemůžeme udělat pro svůj život modlitby více? Třeba být jako děti? Ne ty rozverné, kterým schází úcta k autoritě a které si rády dělají, co se jim zamane. Ale ty děti, které vědí, že je nad nimi někdo, kdo jim dává jíst, kdo nad nimi drží ochrannou ruku, kdo je miluje, kdo je nikdy neopustí a ke komu mohou kdykoliv s důvěrou přijít, i když upadnou a budou nevděčné... Věřím, že budeme-li jako tyto děti, pak si Bůh velmi rád námi poslouží, i když ještě nejsme svatí. Vždyť všechno, co člověk má a čím svědčí a pomáhá druhým, je milost Boží. Bez Boha nemůžeme nic. A ani děti nepřivedeme k Bohu blíže tím, že jim neposkytneme dostatečně vhodné podmínky k modlitbě a poznání Boha. Krásně zde vidíme, jak každý člověk, včetně dítěte, má své mís-

to v dějinách spásy a v budoucnosti světa: Dospělí jsou nositeli zodpovědnosti za výchovu dětí a děti pak Bůh obdaroval tím, že jejich hlas má u Něho mimořádnou sílu, protože povětšinou ještě v nich není lsti a jsou svým způsobem nositeli čistoty lidské duše. Ovšem, výchova může pokazit mnohé..., avšak může i povznést to dobré, co v dětech je...

Svým způsobem nás děti upamatovávají na oheň lásky k Ježíši, na bezmeznou důvěru v jeho lásku, na naději, kterou jsme do Ježíše vložili – bez výhrad a bez hranic. Žel, ve své dospělé moudrosti leckdy stavíme zbytečné mantinely Ježíšově dobrotě a klademe nesmyslné překážky jeho působení pro záchranu světa a lidských duší. Při tomto vědomí naší „dospělé slabosti“ snadněji pochopíme heroičnost ctností světců, kteří se nebáli poukázat veřejně na hříchy, aby tak napomohli k obrácení a ke spáse oně hříšné duše – tak jako sv. Lambert z Lutychu. (str. 4-5) Jedním dechem je však nutné podotknout, že byli vedeni láskou k bližnímu a k Bohu, nikoliv svou nadřazeností či jinou nekalou pohnutkou. A tak si možná můžeme do svého dalšího života odnést poselství dnešní neděle, které k nám zaznívá v prvním čtení z knihy Sírachovec: „Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, vzpomeň na hněvu a smrt a dbej přikázání!“

Daniel Dehner

Pán tě dnes zve mezi své učedníky k lekci, která tě má přivést k větší podobnosti s jeho nebeským Otcem. Využij příležitosti být v tomto úzkém kroužku, který ti nabízí možnost předložit božskému Mistru i tvé nejistoty a pochybnosti. Petr ti jde i v tomto směru příkladem vstříc. Rád by se totiž přesvědčil, zda správně pochopil, co předtím slyšel od Pána. Jeho otázka může zajímat také tebe: *Kolikrát mám odpustit? Snad až sedmkrát?* Na číslo, o kterém je tu řeč, se neďivej jako na matematickou hodnotu. V tomto prostředí mají čísla také svůj symbolický význam. Číslo sedm představuje na Východě úplnost. Petr si snad ani neumí představit, že by měl odpustit vícekrát.

Ježíšova odpověď však přivádí posluchače do rozpaků: *Sedmasedmdesátkrát!* Není to nadsázka? Co tím chce Ježíš říci? Chce svým následovníkům vstřípít do paměti, že by vůbec neměli počítat, kolikrát už někomu odpustili. Chtěli-li jednat podle vzoru svého Mistra, nemohou vůbec myslet na to, zda už nepřekročili nějakou mez. Pro Boží dobrotivost a milosrdenství totiž neexistuje vůbec žádná taková hranice. Jestliže ti Pánův požadavek připadá neskutečný, je to ve skutečnosti jen sebeobrana člověka, který si ve své úzkoprsosti takovou velkodušnost ani neumí představit. Zaposlouchej se proto do podobenství, ve kterém ti Ježíš chce vysvětlit své důvody.

Královův služebník, který se u svého pána zadlužil, byl nečekaně povolán k vyúčtování, ale nyní není schopen vyrovnat svůj dluh. Jde o miliony. Je to suma, jakou nikdo z posluchačů ani neviděl pohromadě a zcela překračuje jejich představivost. Protože dluh je tedy mnohem větší než všechno to, co tento nešťastník vůbec ještě má, bude prodán i s celou rodinou. V této zoufalé a bezvýchodné situaci se snaží na poslední chvíli aspoň oddálit hrozící katastrofu: „*Pane, měj se mnou strpení!*“ Panovník, který nejdříve tak přísně požadoval důsledné vyrovnání, ukazuje pojednou svou druhou tvář a poskytuje prosebníkovi mnohem více, než o co se odvažoval prosit. Místo pouhého odkladu, který by ještě zvýšil jeho zadluženost, oznamuje nešťastníkově, že mu beze zbytku odpouští celý jeho dluh. Chápeš to? Pro velkodušného krále má něco ještě větší hodnotu, než nemalá částka, která se již nikdy nevrátí do jeho

Škola milosrdenství

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Neměl ses smilovat, tak jako já?

pokladny: touto hodnotou je radost z prokázání dobrodiní, radost z radosti, kterou mohl připravit ubohému dlužníkovi.

Uvědomuješ si, o kom tu Ježíš mluví? Nejsi to ty sám, kdo má u Stvořitele a Krále nesplacitelný dluh? Dlužíš úplně za všechno, co jsi a co máš. Nemáš k dispozici žádnou skutečnou hodnotu, která by nebyla od Něho. To jediné, co je skutečně tvé, je zneužívání jeho přízně a jeho darů, ale tato nevděčná hříšnost ještě více prohlubuje tvůj dluh, o jehož velikosti nemáš ani představu. Ježíšovo podobenství ovšem jako by taktně pomlčelo, že tvoje dluhy nebyly jen tak anulovány. Ve skutečnosti je splatil někdo jiný, a to velice drazce: vlastní Krví Krále, který je ochoten dát jakoukoliv cenu, aby ti mohl vrátit radost, pro kterou tě stvořil a povolal. Jeho největším potěšením je dávat, smilovávat se a odpouštět. Chápeš z toho, že kdykoliv hledáš radost jinde, pohrdáš největším Božím darem?

Právě tak se chová dlužník, kterému bylo všechno odpuštěno a který vůbec nepochopil ani velikost, ani smysl králova daru. Cení si jeho nekonečné štědrosti méně než několika grošů, pro které se hrdlí se svým bližním. To je nevyléčitelná nemoc srdce, které ztvrdlo sobectvím, chamtivostí a nevraživostí a které se tak stalo nepřístupným nejen soucitu, ale i jakékoliv opravdové radosti. K čemu je mu odpuštění, když není schopno mít účast na jeho ovoci, na Boží radosti?

Čím více podceňuješ svůj vlastní dluh u nebeského Otce, tím obludnější se ti pak jeví každý dlužný groš a cítíš potřebu ho neúprosně vymáhat na svých bližních. Namítneš, že chceš jen to, co ti patří? Pokud chápeš odpuštění jako ztrátu, vede tě pouhá vypočítavost, a tu Bůh nezná. vzdaluješ se jeho obrazu, a to znamená, že se připravuješ i o jeho radosti. Kdo odpouští *ze srdce* jako Bůh, nic neztrácí, ale naopak získává.

Učit se odpouštět znamená přemáhat své sebestředné sobectví. To se často cítí

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 27,33–28,9

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen

Pokračování na str. 5

zkráceno i těmi, kteří nám ve skutečnosti pranic nedluží. Cvič se proto znovu a znovu tak, že budeš odpouštět všem, kteří ti „dluží“ jen to, že ti v něčem vadí: odpouštěj mladším, že jsou mladší, starým jejich stáří, silnějším jejich sílu, nešikovným jejich neohrabanost, bohatším jejich jmění a chudým jejich nouzi, pro kterou tě tu a tam obtěžují. Odpusť jiným, že jsou jiní než ty, že smýšlejí jinak než ty, že tě někdy provokují právě svou odlišností. Pak jsou tu další domnělí dlužníci, kterým můžeš ze srdce odpustit: ti, kteří ti neprokazují takovou úctu a pozornost, jakou bys očekával, ti, kteří neplní tvoje nevyslovená přání a stále se nenaučili číst tvé myšlenky, ti, kteří tě nejsou schopni pochopit, i ti, kteří ti nevědomě způsobí bolest nebo ti neprojevují dostatečně očekávanou vděčnost. Tím vším se postupně vyzbrojuješ na to, abys dokázal odpouštět i těm, kteří tě třeba úmyslně zraní.

A pokud se ti bude zdát, že je tu někdo, kdo ti ublížil tak, že je to podle tvého soudu neodpuštělné, zeptej se nyní Pána, co by on udělal na tvém místě. Udělal by to, co už udělal. I když od věčnosti věděl, jak jej budeš nevděčně zraňovat, přesto tě stvořil, abys mohl sdílet jeho božskou radost. Víš, co to znamená? Že ti odpustil ještě dříve, než jsi zhřešil. *Vynesl na dřevo všechny tvoje dluhy. On vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním.*⁽¹⁾ Přijmi jeho příklad a buď milosrdný. To je jeho cesta k pravé svobodě a božské radosti. Jinak se sám vydáváš biřičům své nenasytné sebelásky a brzy poznáš, jak dokážou být k tobě neúprosní.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 103,4.

Sv. Lambert z Lutychu

Sv. Stanislav či sv. Tomáš Becket jsou známí tím, že byli jako biskupové zavražděni buď přímo svým panovníkem, nebo na jeho popud. Odvážili se totiž podrobit kritice vladařovo počínání. Podobných případů bychom napočítali mnohem více, přičemž ve výčtu by nechyběl ani biskup z Maastrichtu sv. Theodor. Když v roce 669 ukončily jeho pozemskou pouť zbraně neznámých vrahů, nahradil ho v biskupském úřadě jeho vlastní synovec jménem Lambert. A i tento muž se měl zařadit do dlouhého seznamu biskupů-mučedníků, jejichž jediným proviněním bylo, že nemlčeli ke hříchu.

Lambert přišel na svět v Trajectumu ve Flandrech (dnes je to území v nizozemském Maastrichtu). Jako rok jeho narození se nejčastěji udává letopočet 635. Rodiče to s vírou mysleli vážně a v tomto duchu vedli i syna. A protože si to díky svému postavení mohli dovolit, obstarali mu prvotřídního vychovatele v osobě P. Landoalda. V pozdějších letech převzal Lambertovu výchovu do svých rukou jeho strýc Theodor, jenž seděl na biskupském stolci ve flanderském Maastrichtu, který byl tehdy součástí Austrasie. (Austrasie bylo království, jež zahrnovalo zhruba území dnešní severovýchodní Francie, západního Německa, Belgie, Nizozemí a Lucemburska; v roce 751 se stalo součástí Francie říše.) Theodor byl žákem sv. Remakla a proslul zbožností a spravedlností, a to ho stálo život. V roce 669 se vypravil za austrasijským králem Childerichem II., aby protestoval proti počínání hrabivých výběrčích daní a velmožů uzurpujících si právo na uchvacování církevních dober. K meroveckému vládci nikdy nedojel, neznámí ozbrojenci jej u Biewaldu úkladně zavraždili. Později byl svatořečen a jeho liturgická památka připadá na 10. září.

Jedním z prvních počínů Theodorova nástupce Lamberta bylo přezení těla zavražděného strýce do Liege, kde byl tento biskup-mučedník slavnostně pohřben. Strýcovo bohulibé působení se nezapřelo – Lambert byl jeho více než důstojným nástupcem, třebaže se dlouho zdráhal biskupský úřad přijmout. Zlí jazykové dneška by mohli hovořit o protekci, protože v té době zhruba 35letý Lambert patřil k oblíbenou přijal Pipinovo volání jako Boží vůli a vrátil se do svého biskupského sídla. Snad ho přesvědčila i Pipinova pověst – nový vladař byl znám jako bohabojný muž a obránce církve.

bencům Childericha II. Vyvrací to ovšem skutečnost, že na druhou stranu byl i miláčkem obyčejných lidí, jejichž srdce získal díky své dobrotě, laskavosti a spravedlivosti. Obliba u krále tedy sice mohla hrát roli, nicméně do maastrichtského ovčince nepřicházel vlk lačný po tučném soustu, nýbrž pastýř, za jehož hlasem maastrichtské ovce šly s důvěrou. Ani jako biskup neslevil ze svých zásad a řídil diecézi nadmíru spravedlivě, neohroženě se potýkal se špatnostmi všeho druhu, ať už je páchal kdokoli. Mocní té doby nebyli zvyklí, aby je někdo veřejně tepal, proto se v krátké době po zavraždění Childericha II. (v roce 675) rozhodli nepohodlného nositele biskupské mitry vyhnat z jeho diecéze. Lambert byl zbaven opory, uchýlil se tedy do benediktinského kláštera v Stavelotu, aby zde, mezi syny svěťce z Nursie, pobyl 7 let jako řadový mnich, plnil všechny povinnosti vyplývající z řádových regulí, vroucně se modlil a pilně pracoval.

Když v roce 682 zemřel násilnou smrtí uzurpátor trůnu Ebroin, ujal se vlády dosavadní francký majordomus Pipin II. Heristalský (majordomus na franckém královském dvoře byl v podstatě jakýsi muž číslo jedna – samozřejmě až po králi). Nový austrasijský panovník Lamberta povolal ihned zpět do jeho diecéze. Lambert opět uposlechl nerad, toužil totiž zůstat stranou vnějšího dění již natrvalo, leč po dlouhých hodinách strávených na ko-

Mučednická smrt sv. Lamberta

lenou přijal Pipinovo volání jako Boží vůli a vrátil se do svého biskupského sídla. Snad ho přesvědčila i Pipinova pověst – nový vladař byl znám jako bohabojný muž a obránce církve.

Lambert okamžitě započal pastýřskou činnost zaměřenou na spásu svých ovci, vymycoval stále ještě živé pohanské kultury a praktiky. Radostnou zvěst pomáhal šířit všemi dostupnými prostředky i v nově zřízené utrechtské diecézi. Věřícím dával vzor vlastním životem, neboť pod honosnými biskupskými rouchy stále tlouklo srdce benediktinského mnicha, jehož tlukot pak nacházel odezvu v úderech stovek a tisíců jiných srdcí. Život šel dál. Jenže potom se odehrálo něco, co dalo vzpomenout na novozákonní příběh sv. Jana Křtitele a Heroda Antipy. Hříšným králem byl v tomto ději král Pipin, neohroženým Předchůdcem Páně biskup Lambert. Odehrálo se něco, co by mohlo být ideálním námětem pro prvotřídní filmové drama a z čeho mrazí v zádech ještě dodneška.

Pipin měl přes veškerou svou zbožnost jednu velkou slabost – tou byla jeho veřejná milénka Alpais. Učarovala mu tak, že se jí za nic na světě nechtěl vzdát. Nepomohly ani opatrné výtky biskupů, kteří byli, dnešní terminologií řečeno, politiky korektní. Pipin byl totiž štědrým donátorem církve, proto přimhuřovali oči a na panovníka příliš netlačili, aby ho nenahněvali a nepřišli tím o případné dary. Možná v tom byl i strach, každopádně nic z toho se netýkalo Lamberta. Velehorlivý maastrichtský biskup, jak již bylo uvedeno, nikdy nehleděl na to, kdo jako hříšník před ním stojí, bylo mu lhotejné, zda jde o posledního vesničana nebo prvního muže království. Nic a nikdo ho nemohli donutit, aby mlčel tváří v tvář nepravostem. Vědom si toho, jak vladařův cizoložný poměr působí zhoubně nejen na něj a na Alpaidu, ale i na jeho poddané, kterým dává špatný vzor, nedal se umlčet a králi osobně vytkl jeho nemravný život s výzvou, aby se napravil. Vzdor slibům se však Pipin do zločinu propasť hříchu vrhal zas a zas.

Alpais, strachující se o své výsadní postavení, k Lambertovi poslala svého bratra Dodona, aby ho mírnil a aby ho přiměl upustit od nátlaku na krále. Lambert však s velmožem Dodonem, z něhož měli všichni ostatní v austrasijském království strach,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nehodlal vůbec o věci vyjednávat, ostře mu vmetl do očí, že jako služebník Boží ani neuvažuje o tom, aby mlčel k hříchu, či ho dokonce toleroval a schvaloval ho.

Dodon tedy přikročil k podlému nátlaku. Vyslal dva ze svých mužů – Galla a Riolda – aby škodili biskupovým poddaným a vazalům, kde jen budou moci. Jelikož byl Dodon velmi vlivný muž a měl za sebou mocnou kliku, Pipin proti němu nemohl zakročít, nechtěl-li riskovat případné nepokoje v království. Svátý biskup si věc musel řešit sám. Pokoušel se škůdce napomínat po dobrém a svěřoval celou věc Hospodinu, ale jeho poddaní, kteří už nemohli déle tato příkoří snášet, vzali záležitost do svých rukou a oba škůdce bez Lambertova vědomí sprovodili ze světa. Dodon pochopitelně chtěl za vším vidět právě Lamberta a sliboval mu krutou pomstu.

Měl ovšem svázané ruce, jelikož biskup se těšil velké králově přízni, a to vzdor jeho ustavičným výtkám stran Pipinova pohoršlivého života. Pipin Lamberta dokonce pozval do svého paláce, aby s ním projednal některé záležitosti, a pozval ho na slavnostní hostinu. A pak se to stalo...

Během velkolepého hodokvasu přikázal Pipin II. Heristalský služebnictvu roznést poháry s vínem a sám jeden z nich podal Lambertovi sedícímu po jeho pravici. Byl to projev neobyčejné pocty, svátý biskup se měl napít první a podat pohár králi, který měl pít po něm. Všichni shromáždění velmožové se shlukli kolem Lamberta a i oni chtěli napodobit počínání svého krále a obdržet od Lamberta požehnání. Lambert ochotně každému vyhověl, ale pak se mezi velmože promýkla i Alpais a natáhla ruku směrem k Lambertovu poháru. Ten však štitivě ucukl a prohlásil pevným hlasem: „Nikdy s tebou nebudu pít z jednoho kalicha a nikdy ti nepožehnám!“ Načež opustil hrobově ztichlou místnost a ještě téhož dne se chystal královský palác opustit. Těsně před odjezdem jej zachytil králův posel s prosbou, aby přece jen jeho milence požehnal.

„Králi,“ vzkázal Lambert Pipinovi, „prohlašuji před Kristem Ježíšem, který je můj život a má jediná naděje, že s cizoložnicí nehodlám mít nikdy nic co do činění, protože apoštol nám zakázal se s nimi stýkat. Tebe pak, který zatvrzele

člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, vzpomeň na hnilobu a smrt i dbej příkázání! Vzpomeň na příkázání a přestaň nevrážit na bližního, vzpomeň na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

2. čtení - Řím 14,7-9

Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Evangelium - Mt 18,21-35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Páne, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíce sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíce sedmkrát, ale třeba sedmadesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože

dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: »Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.« A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtnout a křičel: »Zaplať, co jsi dlužen!« Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: »Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.« On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: »Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože si mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?« A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

setrváváš v hříchu, velice lituji, jestliže na sebe chceš uvrhnout Boží hněv.“

Alpais s konečnou platností pochopila, že s biskupem nic nehne, dokonce ani sám král, a že tedy bude nutné se jej zbavit. Smluvila se se svým bratrem Dodonem, aby Lamberta zabil. Ten se nijak nerozpakoval, měl přece s Lambertem nevyřízené účty. Pronásledoval ho se svými lidmi až do Lutychu, kde měl Lambert svou rezidenci. V okamžiku, kdy začal sloužit mši svatou, v téže chvíli se Dodon se svými lidmi začal dobývat dovnitř. Velká přesila snadno přemohla nepočetnou Lambertovu čelad' a vtrhla do jeho soukromé kaple. Našli jej ležícího před svatostánkem ve tvaru kříže, jak koná dikůčinění a odevzdává se do rukou Božích. Vteřinku, dvě zaváhali, ale potom se na něj vrhli a bez milosti jej svými meči zmasakrovali. Stejně naložili s jeho dvěma synovci a zbylým osazenstvem biskupského sídla. Bylo 17. září 705.

Tělo biskupa Lamberta bylo převezeno do sídelního města jeho diecéze, kde na ně čekaly davy lidí, aby je mohly uctít. V roce 721 pak nechal jeho ostatky převézt Lambertův žák biskup Hubert (rov-

něž pozdější světec) zpět do Lutychu, kde byly uloženy pod oltář baziliky vystavěné ke cti tohoto biskupa-mučedníka. Ještě v témže století se účta ke sv. Lambertovi rozšířila po celé dnešní Francii, Nizozemí i Rakousku. Část jeho ostatků spočívá též v katedrále sv. Víta, kam je přivezl císař Karel IV.

P.S.: Vražda sv. Lamberta měla ještě jednu mrazivou dohru. Svátý biskup Lambert se po své smrti zjevil královskému podkomořimu Amalgusilovi a předpověděl, že jeho vrazi skončí špatně. Zanedlouho Dodon onemocněl a umřel v ukrutných bolestech. Z úst mu vycházely odporné hleny a jeho tělesná schránka po smrti tak páchla, že nešlo jinak a byla bez pohřbu zakopána do země. Jeden z jeho druhů, ten, jenž svým mečem jako první ťal do ležícího Lamberta, byl probodnut vlastním bratrem, ostatní vrazi buď v krátké době zemřeli násilnou smrtí, nebo skonali ve strašlivých bolestech způsobených těžkou nemocí.

Sv. Lamberte, oroduj za nás!

Setkání se stigmatizovaným P. Piem

U příležitosti 25. výročí úmrtí Františka kardinála Tomáška (4. srpna 2017) a liturgické památky sv. Otce Pia (23. září) uveřejňujeme milou kardinálovu vzpomínku na italského světce, kterou jsme objevili v našem archivu.

Jméno P. Pio je známé v celém katolickém světě. Je prvním knězem, který měl stigmata, tj. znamení ran Kristových na rukou, na nohou, v boku, a to 50 let.

Vzpomínám, jak jsem se s ním setkal ještě za jeho života. Jsou to zážitky, na které nelze zapomenout. Jel jsem z Říma rychlíkem do jihoitalského města Foggia a pak autobusem do města San Giovanni Rotondo. Má asi 20 000 obyvatel a je na jižním svahu Garganského pohorí, které je ve výšce přes 600 m. Všechno je tam poznamenáno přítomností P. Pia, a to i nyní po jeho smrti.

Jdu hlavní ulicí a všude z výkladních skříní se na mne dívá P. Pio svým milým, ale pronikavým pohledem. Dokud žil, otázel se ho někdo: „Nevadí vám, že si z vás mnozí udělali obchod?“ On na to odpověděl docela lidsky a prostě: „Aspoň si něco vydělají, mohou si opatřit, co potřebují, postarat se o rodinu, nenadávají, nerouhají se Pánu Bohu a jsou spokojeni.“

Pokračuji v chůzi ulicí, která stále mírně stoupá, a již před sebou vidím nový kostel Panny Marie, Matky Boží milosti.

Dokud P. Pio žil, každý z návštěvníků se snažil být u kostela brzy ráno, neboť P. Pio mival o páté hodině ráno mši svatou. Již ke čtvrté hodině přicházeli vždy nejen z místa, ale i zdaleka ti, kteří chtěli být účastni jeho mše svaté. Když se před pátou hodinou kostel otevřel, téměř ihned se naplnil do posledního místa. Bylo přítom obyčejně dost hluku a neklidu: to víte, jižní temperament, ale jakmile se úderem páté hodiny blížil P. Pio k oltáři, vše rázem utichlo.

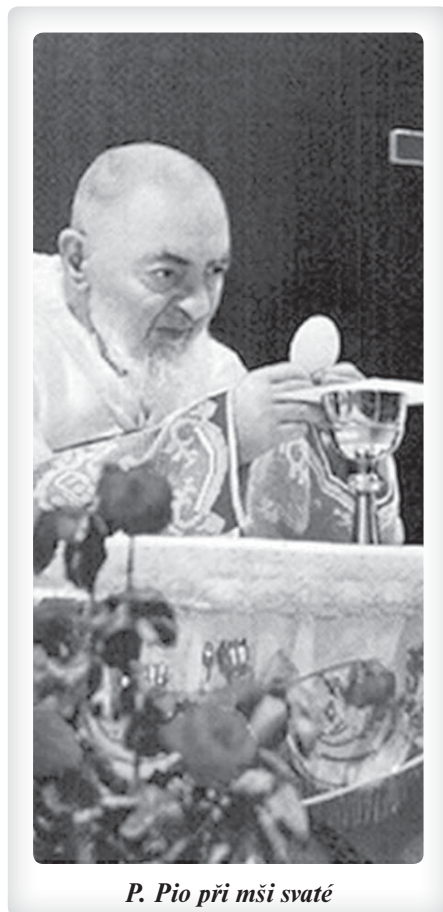
P. Pio jde k oltáři oblečen v mešní roucho, ruce má bez rukavic, které mimo mši svatou vždy nosil, aby zvědavým pohledům nevystavoval stigmata. Má však delší rukávy na albě, aby aspoň tak byla stigmata zakryta.

Je na něm vidět, jak během mše svaté intenzivně prožívá skutečnost, že je to nejen večere Páně, ale zároveň zpřítomnění oběti Kristovy na Kalvárii. I na většině přítomných lze pozorovat, že to pro-

žívají podobně. Při některých pohybech lze zahlédnout i stigmata na rukou P. Pia.

Většina přistupuje ke svatému přijímání. Po příchodu do sakristie se modlí P. Pio díkyčinění a pak odchází do zpoledne. Dopoledne zpovídá muže a odpoledne ženy. Aby se návaly kajicníků mohly zvládnout a předešlo se zmatkům, je nutné se přihlásit ke svaté zpovědi písemně několik dní předem.

Viděl jsem na těch, kteří odcházeli od zpovědnice, nesmírnou radost čistého, klidného svědomí. Někteří, když vyšli z kostela, sdělovali svým nejbližším, že neměli odvahu něco povědět, ale on jim to připomenul, aby mohl ve jménu Božím milosrdenství všechno odpustit. Ano, velmi výrazně bylo na nich vidět radost klidného svědomí po dobré, upřímné svaté zpovědi, kterou jim dávalo vědomí, že co zde odpustí Boží milosrdenství, to po smrti již nebude soudit Boží spravedlnost.

P. Pio při mši svaté

Měl jsem příležitost několikrát mluvit s P. Piem. Když jsem byl v jeho osobní blízkosti, cítil jsem zvláštní vůni, která vycházela z jeho stigmat. Vzpomněl jsem si přitom na slova sv. Pavla: „My jsme totiž Bohu jako vonné kadidlo vydechující Krista.“ (2 Kor 2,15)

Když jsem byl v San Giovanni Rotondo po jeho smrti, znovu jsem to všechno prožíval v kryptě kostela u jeho hrobu. Odporučel jsem jeho přímlové celou církvi, mně svěřené a vás všechny. Dozvěděl jsem se od jednoho spolubratra P. Pia, že nyní, po jeho smrti, přichází tam ještě více kajicníků než za jeho života. To znamená, že nyní svou přímlovou v nebi může pracovat ještě více pro záchranu duší než za svého pozemského života.

Když jsem byl v cele, kde P. Pio žil a také zemřel, jeho spolubratr, který byl s ním při jeho posledních chvílích života, mi řekl: „Zde v cele byli tři lékaři. Když P. Pio vydechl naposledy, bylo pojednou cítit velmi intenzivní vůni, která za jeho života vycházela jen mírně z jeho stigmat. Když pak lékaři chtěli přikročit k masáži srdce, ustrnuli, neboť nebylo ani stopy po ráně v boku, ani po ostatních stigmatěch na rukou a nohou.“

To znamená, že ukončením života se ukončila zároveň funkce stigmat, ze kterých krvácel 50 let. Ukončila se funkce smírných obětí, proto stigmata zmizela.

A kůže na jeho těle nebyla kůží 81letého starce, aby byla hebká jako kůže dítěte. Můžeme říci, že to byl symbol vstupu jeho duše do plnosti věčného mládí života v Bohu.

Ano, to je P. Pio, který jako pravý křesťan a kněz Kristův žil nikoliv pro sebe, ale pro jiné. Jako Pán Ježíš viděl celého člověka, nejen duši, ale i tělo, a proto nejen odpouštěl hříchy, ale také sytil hladové a uzdravoval nemocné, podobně to za svého života dělal P. Pio.

Proto dal postavit v blízkosti kostela komplex nemocničních budov s nápisem: Casa Sollievo della Sofferenza (Dům úlevy pro trpící). Také se postaral o to, aby tam bylo všechno, a to nejlepší, co exis-

tuje pro službu nemocným. Zařídil, aby do nemocnice bylo dodáváno v nejlepších kvalitách mléko, mléčné výrobky, maso, hospodářské plodiny atd. přímo z hospodářských podniků, které slouží výhradně této nemocnici.

Říkal, že v nemocných máme vidět svého Pána Ježíše a podle toho jim také sloužit. Nyní má komplex těchto nemocničních budov přes 800 lůžek a kapacita se rozšiřuje na 1 000 lůžek. Na střeše jedné budovy je přistávací plocha pro helikoptéry k rychlému dopravení těch, kteří potřebují nejrychlejší pomoc.

Je tam 5 operačních sálů, velká kaple a divadelní sál, všechno s 500 sedadly a se simultánním vysíláním ve čtyřech jazycích.

Byl jsem mile překvapen, když jsem četl na dětském oddělení nápis: „Oddělení Pražského Jezulátka“ a viděl známou roztomilou sošku.

Každý, kdo vstoupí do hlavní budovy této nemocnice, může si hned dát základní orientaci. Je tam v přirozené velikosti sousoší, které představuje P. Pia, jak právě zpovídá kajícího. Je v tom velká připomínka: Nejprve duše a potom tělo. Zdra-

ví duše podstatně napomáhá i ke zdraví těla. Terapie – ano. Ale především etikoterapie. Všechno v budově od vstupu do haly až po nejposlednější místo, všechno je v nejvzornější čistotě a pořádku. Můžeme říci, že to všechno působí na každého jako hojivý balzám. A především jistota: Lékaři léčí, ale Bůh uzdravuje. Ovšem každý musí počítat s tím, že jedenkrát bude u každého některá nemoc poslední. Ale za těchto okolností jsou zde velmi dobré podmínky, aby se s tím plně smířil a na všechno klidně a dobře připravil.

Pokud jde o úhradu za pobyt a léčení, hradí to nemocenská pokladna. Kdo nemá pojištění ani vlastní prostředky, má všechno zdarma.

P. Pio za svého života velice trpěl, a proto ve jménu Kristovy lásky měl tak silně vyvinutý smysl pro všechny trpící. Ano, byl to muž bolesti a lásky!

P. Pio se narodil 25. května roku 1887 v Pietrelcině jako syn chudých rolnických manželů, kteří se jmenovali Horác a Josefa Forgione. Byl z pěti dětí. Na křtu svatém dostal jméno František.

Jméno Pio dostal, když byl přijat jako člen řehole kapucínů. Téměř celý svůj život

prožil v klášteře San Giovanni Rotondo, kde 20. září roku 1918 obdržel stigmata.

Neustále a obětavě sloužil Bohu a lidem, zvláště u oltáře, ve zpovědnici a neustálou modlitbou, zvláště svatého růžence. Úžasně věřil v sílu modlitby a také to velmi dobře vyzkoušel na sobě i na jiných.

P. Pio zemřel 23. září 1968 v 81 letech svého věku. Pohřbu, který byl 26. září, se zúčastnilo asi 160 000 lidí. Mládež nesla v průvodu různé transparenty, např. „Pater Pio žije!“

Ano, P. Pio žije a pokračuje u Boha ve světle věčné slávy ve svém poslání. Za svého života se snažil pomoci každému, kdo se na něj obrátil. Nyní může pomáhat ještě více.

Jeden z návštěvníků se ho otázal: „Co bude s námi, až vy zde nebudete?“ On odpověděl:

„Budu se za vás v nebi modlit a pomáhat vám. Bude mi to možné ještě více než teď, dokud jsem na světě.“

Vzývejme jej proto s důvěrou o nové duchovní světlo a síla bude v nás. Modleme se s ním: „Pane, svou minulost svěřuji Tvému milosrdenství, svou přítomnost Tvé lásce a svou budoucnost Tvé prozřetelnosti!“

Katolický farář v Turku: Vidina islamizace Evropy je mezi muslimskými imigranty rozšířena

„Modlím se za všechny oběti atentátů z posledních dní, aby už nebylo na světě místo pro slepé násilí terorismu,“ vzkázal papež František přes síť Twitter po atentátech na starém kontinentu. Tak kupříkladu 18. srpna ve Finsku marocký imigrant zaútočil nožem na kolemjdoucí ve městě Turku. Těžce zranil deset lidí, z nichž dva v důsledku těchto zranění zemřeli. Přístavní městu Turku je sídlem primase luteránské církve ve Finsku. Kaarlo Kalliala, luteránský biskup tohoto města a zároveň primas státní finské církve, svolal hned poté modlitební shromáždění, kam pozval také katolíky a pravoslavné.

Atentát tolik nepřekvapil faráře tamější katolické farnosti, otce Piotra Gębara SCJ, který poukazuje na skutečnost, že iráčtí křesťané z jeho farnosti již dlouho varují před takovými útoky. Podle jeho mínění je vidina islamizace mezi muslim-

skými imigranty přicházejícími do Finska široce rozšířena. Ve jménu politické korektnosti se nad tím však přivírají oči, říká pro polskou redakci Vatikánského rozhlasu otec Gębara:

„Finsko je přijímá a hostí, ale jim jde nejen o změnu vzduchu či blahobyt, nýbrž o islamizaci křesťanské Evropy. Pro mne je to zcela zřejmé, jako černé na bílém. Tak to denně vidím a zakouším. V naší farnosti máme Iráčany z chaldejského obřadu, kteří působí jako tlumočníci, když přicházejí arabsky mluvící imigranti. A oni mi říkají: »Otče, my na policii nemůžeme nic hlásit, protože nám stejně nevěří, ale vy byste měl něco udělat, protože oni už plánují, koho je třeba odstranit. S těmito plány sem přicházejí, ale nikdo to nebere na vědomí.« Těmto křesťanům věřím. Nemyslím si, že přehánějí nebo že chtějí vyvolat paniku. Přicházejí přece odtamtud, a proto utekli. Podle mého mínění postupuje Pol-

sko v tomto ohledu moudře a střeží se toho, aby přijímalo každého; ověřuje si, kdo je kdo, aby všechno bylo logické a křesťanské. Pokud byl někdo pronásledován, je třeba mu nepochybně pomoci, ale nikoli těm, kteří ho pronásledovali,“ říká katolický farář z finského města Turku.

Otec Gębara poukazuje na množství problémů, které způsobují muslimští imigranti. S jejich příchodem výrazně vzrostla kriminalita, o čemž všichni vědí, ale nikde se o tom nemluví, protože tomu brání ve Finsku vládnoucí politická korektnost. Polský farář působící ve Finsku poznamenává, že velká většina imigrantů z muslimských zemí zůstává v této severské zemi pouze do doby, kdy obdrží azyl. Poté odcházejí do Švédska, kde je společnost mnohem více multikulturní.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 19. 8. 2017
(Redakčně upraveno)

Amen - k významu důvěrně známého slova

Toto slovo z hebrejštiny, které tak velmi často (bezmyšlenkovitě?) používáme při modlitbě, znamená *tak je to, tak at' se stane*, já to chci, já s tím souhlasím, mám rád to, co jsem se modlil. To závěrečné *Amen* je jako přísaha a odpovídá našemu osobnímu podpisu naší duše - potvrzujeme svá slova modlitby, souhlasíme s nimi a darujeme Bohu, kterého chválíme, kterého velebíme, kterého milujeme a kterého uctíváme naší vlastní vůlí! Chceme být Bohu věrní. Bez jeho pomoci to nepůjde, a proto Ho o to chceme pravidelně prosit.

Všimněme si toho u nejdůležitějších modliteb, které denně vykonáváme:

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.“

Touto střelnou modlitbou vyznáváme existenci *jednoho a Trojjediného Boha*, uctíváme Ho, dáváme se Mu do ochrany a umiňujeme si pevně žít podle jeho zákonů, které nás vedou k Němu. Navíc k tomu děláme znamení kříže. Kříž ukazuje na výkupnou oběť Ježíše Krista, kterou On jako věčný Syn Otcí v Duchu Svatém z lásky přináší, aby nás vykoupil.

Vyznání víry rozvíjí právě zmíněnou střelnou modlitbu:

Všemohoucí Otec stvořil svět, jeho Syn Ježíš Kristus se stal člověkem z Marie Panny a vykoupil nás svým utrpením, svou smrtí, svým zmrtevýchvstáním a vstoupením na nebe. Ježíš sesílá Du-

cha Svatého, který působí v církvi skrze zvěstování a svátosti. Na konci světa Ježíš znovu přijde, aby soudil živé i mrtvé. V tyto pravdy věříme a potvrzujeme to pěkným slovem *Amen*.

V modlitbě *Otče náš* se přiznáváme ke svatosti Božího jména a k vůli Boží. Prosíme Boha o náš denní chléb (výživu a sváté přijímání). O odpuštění našich hříchů, které nám Bůh zaručuje, když i my odpuštíme. O uchránění od pokušení, jakož i vysvobození ode všeho zlého. Jako každá modlitba *Otče náš* končí slovem *Amen*. Nemodleme se to bezmyšlenkovitě a zpřítomňujme si zvláště tu prosbu, aby se stala vůle Boží, a našim viníkům musíme upřímně odpustit, jinak nám Bůh také nemůže odpustit.

V *Zdrávas, Maria* velebíme plnost milosti Marie, která byla vždycky ukryta v lásce Boží a nebyla poskvrněna ani dědičnou vinou, ani hříchem. Je Matkou Boží a zastává se nás u Boha: *Amen* - tak je to!

Vystoupení do nekonečna způsobuje slovo *Amen* skrze časté spojení s našim Pánem a Bohem Ježíšem Kristem. V Písmu svatém je to uvedeno na mnoha místech. Představíme tady několik důležitých výroků Ježíše Krista a okomentujeme je. Ježíš stává slovo *Amen* na začátek svého zvěstování, aby je podtrhl božskou všemohoucností: „Vpravdě vám říkám, nepomine toto pokolení, dokud to vše nenastane

[tím myslí Ježíš záhuby Jeruzaléma v roce 70]. Nebe i země pomínou, ale má slova nepomínou.“ (Mt 24,34n) Ježíšova slova nepomínou, protože Ježíš je Bůh a tím nekonečná dokonalost. Ježíš je vševědoucí a všemohoucí.

Se slovy „Vpravdě, vpravdě vám říkám, dříve než kdy byl Abrahám, *Já Jsem*“ (Jan 8,58) zjevuje Ježíš své božství, za což ho židé chtěli kamenovat, to se jim však nepodařilo, protože ještě nepřišla Ježíšova hodina, v níž se dobrovolně vydal v Olivové zahradě drábům a nechal se z lásky k nám přibít na kříž.

Právě uvedeného místa z Písma tvoří základ vět, které Ježíš uvádí slovem *Amen*. Jemu smíme důvěřovat jako svému Pánu a Bohu a žít podle jeho slov.

Viděli jsme, že slovem *Amen* uvedená zvěstování Ježíše Krista mají zvláštní význam, což ukážeme na dalších příkladech.

Důležitost křtu vysvětluje Ježíš radnímu Nikodémovi: „Vpravdě, vpravdě ti říkám, pokud se někdo nenarodí shůry, nemůže spatřit Boží království.“ (Jan 3,3) „Vpravdě, vpravdě ti říkám, pokud se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.“ (Jan 3,5) Ježíš zdůrazňuje, že je k tomu nutná víra v Boha a dodržování jeho přikázání: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, kdo naslouchá mému slovu a věří tomu, jenž mě poslal, má život věčný a nepřichází před soud, ale přešel ze smrti k životu.“ (Jan 5,24)

*„Hle, můj návrat je blízko
a přináším s sebou mzdu,
kterou každému vyplatím
podle jeho díla.*

*Já jsem Alfa a Omega,
První a Poslední,
Začátek a Konec.*

*Blahoslavení, kteří si perou šaty;
budou mít právo užívat stromu Života
a branami vcházet do toho Města.*

*Venku zůstanou psi,
čarodějové, nestoudníci, vrazi,
modláři a všichni,
kdo se zalíbením konají zlo!“*

(Zj 22,12-15)

„Vpravdě, vpravdě vám říkám, kdo věří, má život věčný.“ (Jan 6,47) „Milujete-li mě, budete zachovávat má přikázání.“ (Jan 14,15) Abychom byli schopni dodržovat přikázání milovat Boha, bližní i nepřátele (Desatero), smíme Otce prosit ve jménu jeho milovaného Syna Ježíše Krista o jeho dary: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, o co budete prosit mého Otce, to vám v mém jménu dá.“ (Jan 16,23) Tím jsou samozřejmě myšleny smysluplné prosby, které jsou v souladu s vůlí Boží, ty, které slouží našemu posvěcení.

Ježíš nám dává ale ještě více: sebe sama ve mši svaté – ve svatém přijímání: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, ne, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; ale chléb z nebe, ten pravý, vám dává můj Otec“ (Jan 6,32) – totiž Ježíše Krista, svého jednorozeného Syna: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ (Jan 6,54) Ježíš dává apoštolům své tělo a svoji krev při Poslední večeři, obětuje se za nás na kříži (Jan 6,51) a při každé mši svaté, kde Ho smíme přijímat ve svatém přijímání, pokud jsme bez těžkého hříchu. Proto choďme pravidelně ke svatě zpovědi, abychom se nechali od Ježíše očistit, a vyznejme také takzvané všední hříchy z nebalostí, které lépe nazýváme zraňujícími hříchy. „Spravedlivý sedmkrát padne a povstane.“ (Př 24,16) Žádný člověk by dobrovolně nezraňoval své tělo, o to méně to smíme dělat se svou duší hříchem, jinak se vzdalujeme od Boha! „Vpravdě, vpravdě vám říkám, každý, kdo se dopouští hříchu, je otrok.“ (Jan 8,34) My ale chceme být dětmi Božími, a proto se vždycky obracet k Ježíši. Proto je pravidelná svatá zpověď nejpěknějším dárkem a je nutná, protože nám tam Ježíš jednak odpustí hříchy a také dá pomáhající milosti, které nás navrátí na naši cestu k Němu. Za to chceme poděkovat Trojjedinému Bohu, Jeho velebit a všechno potvrzovat slovem *Amen*.

Amen musíme ve svém srdci říkat velmi vroucně, protože ono potvrzuje všechno to, co chceme přinést svými slovy našemu Pánu. Jde přece o náš život věčný:

„Sláva Otc i Synu i Duchu Svatému. Jako byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.“

Z Der Fels 7/2017 přeložil -mp-

Připomínka povolání oživuje naději

- dokončení katecheze Sv. otce ze str. 2

mládež... Ježíš v celém evangeliu, při všech setkáních, která se mu na cestách namanou, vystupuje jako ten, kdo roznečuje srdce. Proto klade onu otázku, aby mohla vyjít najevo touha po životě a štěstí přebývajícím v nitru každého mladého člověka: „Co hledáš?“ Také já bych se dnes chtěl zeptat mladých, kteří jsou tady na náměstí, a těch, kteří naslouchají prostřednictvím médií: „Ty, kdo jsi mladý, co hledáš? Co hledáš ve svém srdci?“

Tak začíná Janovo a Ondřejovo povolání. Tento začátek přátelství s Ježíšem je natolik silný, že tvoří základ životní a citové pospolitosti s Ním. Oba učedníci začnou přebývat s Ježíšem a hned se stávají misionáři, protože po tomto setkání se nevracejí domů uklidnění, nýbrž ihned strhují také svoje bratry – Šimona a Jakuba. Vyhledají je a řeknou jim: „Našli jsme Mesiáše, našli jsme velkého proroka.“ Oznamují zvěst. Stanou se misionáři setkání, jež bylo tak úchvatné a obšťastňující, že si onen den, který osvětlil a zorientoval jejich mládí, učedníci navždy zapamatovali.

Jak objevit svoje povolání v tomto světě? Mnoha způsoby, avšak tento evangelní úryvek nám říká, že prvním indikátorem je radost ze setkání s Ježíšem. Manželství, zasvěcený život – každé pravé povolání – začíná setkáním s Ježíšem, který nám dává radost a novou naději. Skrze zkoušky a těžkosti nás přivádí ke stále plnějšimu a hlubšímu setkání s Ním, k plné radosti.

Pán nechce muže a ženy, kteří za Ním jdou neradi, aniž by v srdci zakoušeli toto vanutí radosti. Vy, kdo jste na tomto náměstí, zeptám se vás – a každý ať si sám odpoví: Zakoušíte ve svém srdci toto vanutí radosti? Každý ať se zeptá: „Mám ve svém nitru, v srdci toto vanutí radosti?“ Ježíš chce lidi, kteří zakusili, že být s Ním poskytuje nezměrné štěstí, které lze v životě každý den obnovovat. Učedník Božího království, který neprožívá tuto radost, nezvěstuje evangelium tomuto světu; je sklíčen. Hlasatelem Ježíše se nestaneme broušením zbraní rétoriky. Můžeš mluvit a mluvit, ale chybí-li to další... Jak se stát hlasatelem Ježíše? Tím, že si uchováš v očích třpyt právě-

ho štěstí. Vidíme mnoho křesťanů – i mezi námi –, kteří ti očima předávají radost víry, pouhýma očima!

Z tohoto důvodu křesťan – stejně jako Panna Maria – uchovává oheň svoji zamilovanosti, lásky k Ježíši. Zajisté existují životní zkoušky, chvíle, kdy je třeba jít

kupředu navzdory chladu a protivětru, navzdory spoustě hořkostí. Křesťané však znají cestu vedoucí k onomu posvátnému ohni, kterým se vzňali jednou provždy.

Avšak prosím vás, nedávejme za pravdu rozčarováním a sklíčeným lidem, nedopřávejme sluchu těm, kdo zhášejí hned u zrodu veškeré nadšení, když říkají, že žádný podnik nestojí za celoživotní obětí; nenaslouchejme „starým“ srdcím, která dusí mladicou euforii. Jděme ke starcům, jejichž oči září nadějí! Pěstujme zdravé utopie: Bůh chce, abychom byli schopni snít jako On a spolu s Ním, putovat a dobře si cestou všimnout reality. Snít o jiném světě. A když sen pohasne, začněme snít znovu a s nadějí čerpejme v paměti počátků, oněch doutnajících uhlíků, které – po životě možná ne zcela dobrém – přikrývá popel našeho prvního setkání s Ježíšem.

Toto je tedy zásadní dynamika křesťanského života: pamatovat na Ježíše. Pavel svému učedníkovi řekl: „Pamatuj na Ježíše Krista“ (2 Tim 2,8); toto je rada velikána svatého Pavla: „Pamatuj na Ježíše Krista.“ Upamatovávat se na Ježíše, na oheň lásky, ve které jsme kdysi pojalí svůj život jako projekt dobra, a oživat tímto plamenem svoji naději.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Překlad redakčně upraven)*

Modlitba dětí by mohla zachránit svět

Slečna Marykutty, Indka, která vyprávěla 6 milionům dětí a mládeže o Ježíši

Sotva někdo získal tolik zkušeností s dětmi, jako slečna Marykutty P. V. Tato Bohu zasvěcená Indka totiž ve svém životě vyprávěla o Boží lásce asi šesti milionům dětí a mládeže. K tomu procestovala v posledních 23 letech 20 zemí.

A přece jsem o ní ještě nikdy neslyšela, než jsem se s ní setkala na naší faře v Maria Enzersdorfu. P. Leo Liedermann ze Seckau byl tak nadšený a mluvil o ní s velkou úctou, že jsem se rozhodla udělat rozhovor s touto ženou velkého srdce pro děti a mládež.

Ve františkánském klášteře mi přišla vstříc s úsměvem a posadily jsme se v tichém koutku. Stáří na ní není vidět. Zato vyzařuje dobromyslnost a klid. Vypadá jako žena spokojená se svým životem. Ráda a jednoduchým způsobem vypráví příhody ze svého života, o dětech a o zkušenostech s Bohem.

Narodila se na jihu Indie, v provincii Kérala, kde je doma většina indických křesťanů. Na svoji rodinu má pěkné vzpomínky. Je třetí z devíti sourozenců. Prarodiče žijí ve stejné domácnosti. Víru přijala hlavně od svého dědečka. Velmi dbal na přísnost a dodržování křesťanských hodnot v životě dětí. „Protože jsme ho měli rádi, také jsme ho poslouchali rádi ve všech těchto věcech. Vůbec, že jsme měli své prarodiče, bylo pro nás velkým požehnáním,“ říká s úsměvem.

Ve čtyřech letech prosila svoji sestru tak dlouho, až jí vzala poprvé na mši svatou. „Kostel byl 3 km vzdálený, dalo se tam dojít jenom pěšky. Farářem byl jeden prastrýc, který si doma s námi dětmi často hrával. Když kázal Boží slovo a všichni lidé mu pozorně naslouchali, vzniklo ve mně velké přání, abych směla jednoho dne také mluvit v kostele o Boží lásce.“

Ve dvanácti letech byla zklamaná, když kněz misionář ve škole mluvil k chlapcům o kněžském povolání a ona se dověděla, že jako dívka se nemůže stát knězem, a proto nikdy v kostele nesmí mluvit k lidem o Bohu.

Z toho jí bylo velmi smutno. Venku na dvoře hleděla do modrého nebe a vi-

děla je otevřené se stovkami andělů, kteří se řadili okolo Matky Boží oděné do purpurového oděvu. V jejím duchu se ozývalo slovo: „Všechno je možné s Bohem.“ A Bůh vzal její přání vážně a zvláštním způsobem je splnil. Tak si dnes vděčně myslí. V pouhých 25 letech mohla vyprávět o Boží lásce už asi ve 100 kostelech.

Cesta k tomu vedla přes charismatickou obnovu a studium na College v Cochinu na Master of Education. Při vedení dobrými knězi dozrála v ní v té době hluboká víra. „Poznala jsem tenkrát Ježíše velmi osobně na jednom charismatickém semináři v College. Pravidelná modlitební setkání, čtení slova Božího a meditace, to všechno mě fascinovalo. Verše Bible mi zjevovaly Boží plán pro mě. Po čtyři léta za sebou jsem dostávala o Vánocích stále stejný, pro mě vytažený verš z Bible: »Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.«“ Stále silněji cítila, že ji Bůh prosí, aby šla k lidem, aby jim o něm vyprávěla.

Tak začala spolu s kolegyněmi studentkami chodit do městských slumů, aby těm nejchudším vyprávěla o Boží lásce. Při

těchto příležitostech přebírala opatrování dětí, aby její přátelé mohli vést hlubší rozhovory s dospělými.

„Zpívala jsem s nimi, vyprávěla biblické příběhy nebo jim předčítala. Byly tam děti docela malé, ale také 14leté. Zjistila jsem, že tyto děti se umí výborně volně modlit, a byla jsem hluboce dojatá.“

Jednou přišlo jedno z těch malých dětí a vyprávělo o muži, který je v sídlišti přivázan na řetěz. Ten psychicky postižený byl nebezpečně agresivní. „Dítě se ptalo, jestli bychom se za toho muže nemohli modlit. A tak jsme se modlili za padesátiletého muže. Jednou řeklo jedno z dětí: »Ježíš nás prosí, abychom toho muže odvázali.« Nikdo tomu nechtěl věřit. Ale také jiné děti – všechny mezi šesti až osmi lety – mluvily o tomto Ježíšovu přání.“

Nejdříve byli všichni lidé proti tomu. Tak slíbila, že její bratři a další pomocníci budou na něho dávat pozor, až mu sejmou řetěz, a kdyby dělal problémy, znovu ho spoutají. „Dostal hezké šaty, byl bratry dobře ošetřován, sundali mu řetězy – a zůstal docela klidný. Ano, nebyl už nikdy agresivní a choval se od té doby docela normálně.“

„Toto uzdravení se hluboce dotklo mého srdce,“ pokračovala dále. Ale přimělo to k uvažování také obyvatele chatrčí. „Od té doby respektovali nás a naši víru podstatně více. Vyhledávali rozhovor a jejich víra rostla. Učila jsem ve slumech, že modlitba dětí je velmi mocná.“

V té době se připravovala na svoji práci učitelky a chodila také do škol, aby vyprávěla dětem o Bohu. V roce 1979 měla sen: Byla obklopena hrajícími si dětmi na okraji propasti. Tu uviděla, jak se pomalu blíží nějaké divoké zvíře, aby se vrhlo na děti. „Pískla jsem a děti hned pochopily, že přes úzkou dřevěnou lávku mohou přehnout na druhou stranu propasti. Děti mladší tří let nemohly tak rychle běžet, byly strachem ochromené. Zvedla jsem je a běžela s nimi. Šelma byla za mnou, ale já jsem nemohla tak rychle běžet. Děti na bezpečné straně musely lávku stáhnout, aby zvíře zastavily. Tak jsem

Slečna Marykutty

Zemřela Ruth Pfauová – „matka malomocných“

neměla žádnou jinou možnost, než skočit dolů. Nato bylo divoké zvíře velmi rozzuřené a vrčelo na mě.“

Slečna Marykutty to názorně předvádí, se zlobným vrčením a zlými pohledy. Sen ještě pokračoval: „Potom udělaly ty zachráněné větší děti lidský žebřík dolů k nám a vynesly malé děti k sobě nahoru, do bezpečí. Byla jsem šťastná.“

Tento sen jí nešel z hlavy. Až jí ho jeden kněz vyložil: „Musíš se modlit za všechny děti a pomáhat jim. Budou na světě ohroženy a pronásledovány.“ Jak sama říká, tento úkol byl základem pro následující desetiletí, v němž byly děti jejím hlavním přáním a naléhavou prosbou.

Důvěra v Boha byla hlavním pilířem její služby. Už jako učitelka na národní škole zakusila její sílu. Jednoho dne dostalo jedno dítě masivní alergickou reakci, oteklo po celém těle. Rychle je donesla do svého poblíž stojícího domu. Cestou tam se modlila se třemi dětmi, které ji doprovázely, za malou Nirmalu. Když přišli domů, chtěla si matka dcerku převzít – avšak otok zmizel! V slzách matka vypráví, že tato alergie je životu nebezpečná, vyžaduje okamžitý pobyt v nemocnici, otok nikdy sám od sebe nezmizel. Nirmala nikdy znovu alergickou reakci nedostala. Podivuhodné!

Potom jí Bůh posílal lidi, kteří se také chtěli věnovat službě dětem. V osmdesátých letech začala s „Conventions“, velkým setkáním pro děti a mládež od 12 do 16 let. Hned poprvé se sešlo 2500 dětí. „Mluvili jsme o Boží lásce, modlili jsme se za ně. Chtěli jsme dosáhnout, aby děti šly ve stopách Ježíšových, aby braly evangelium vážně. Vyprávěli jsme, jaký byl Ježíš jako dospívající: bohabojný, připravený pomáhat, dychtivý po učení. Takové vlastnosti jsme chtěli v dětech probouzet.“

Denní program vypadal takto: Rozhovory se střídaly s prací ve skupinách, potom mše svatá, večer adorace. „To byl moment, kdy bylo mnoho dětí dotčeno Bohem. Mnohé mohly vidět Ježíše! Jejich víra rostla viditelně, jejich zpovědi byly dojemné. Jejich vztah k životu se změnil.“ Plody těchto setkávání jsou pozoruhodné. Dokonce nekřesťanské noviny v Indii přinášejí pozitivní články. Několik mladíků bylo dotazováno a vyprávěli otevřeně o svých zkušenostech s Ježíšem a jak se sami změnili. Dříve byli nedisciplinova-

Muslimská země vystrojila státní pohřeb (19. srpna 2017) řeholnici Ruth Pfauové z kongregace Dcer Mariina Srdce zesnulé po dlouhé nemoci 11. srpna ve věku 87 let v Karáči, kde prožila 57 let svého života. Její rakev doprovázela vojenská eskorta a na počest zesnulé bylo vypáleno 19 dělových salv. Pohřební mše

svatá, kterou přenášela pákistánská státní televize, se konala v katedrále tohoto města a sloužil jí arcibiskup Joseph Cuts za přítomnosti nejvýznamnějších pákistánských osobností náboženské, politické a kulturní sféry.

Ruth Kateřina Marta Pfauová se narodila 9. září 1929 v Lipsku v protestantské rodině, měla pět sourozenců (čtyři sestry a jednoho bratra). Jejich rodný dům byl zcela zničen bombardováním na konci války, po níž se Lipsko ocitlo v sovětské zóně. Celá rodina proto uprchla do americké okupační zóny. Během padesátých let studovala medicínu, prožila konverzi, když se setkala s jistou holandskou křesťankou, která přežila hrůzy koncentračního tábora. Ve městě Marburg se stala katoličkou. Její řeholní povolání uzrálo podle jejího svědectví v kontaktu s dílem německého teologa Romana Guardiniho.

ni, nezajímali se, ve špatné společnosti – dnes ale chtějí být jako Ježíš.

„Duch Svátý nám doporučil, abychom vzdělali dobré vedoucí mezi mládeží. Tak jsme doprovázeli mladíky, první velké setkání bylo po čtyřech letech, a začali tvořit týdenní kurzy pro vedoucí a pečovatele pro mladší děti.“ Tím se potvrdil její sen, že starší děti stojí po boku mladším. „Z těchto mladých, které jsme doprovázeli, se stalo mezitím několik stovek

Vstoupila do kongregace Dcer Mariina Srdce a odešla na misie do jižní Indie. Kvůli problémům s obdržением vstupního víza se však musela zastavit v Karáči, kde se začala věnovat tamějším malomocným, u nichž se roku 1960 rozhodla zůstat. Starala se o nemocné postižené touto nemocí a opuštěné vlastními rodinami nebo segregované ve zvláštních místnostech, kde museli žít celý život. Založila zdravotnické *Centrum Marie Adelaide* se 157 nemocnicemi a pracovala především ve zcela opuštěných oblastech v okolí Karáči. V roce 1979 byla jmenována poradkyní pákistánského ministerstva zdravotnictví a v roce 1988 obdržela státní občanství této země. Ruth Pfauová bývá nazývána „Matka Tereza Pákistánu“.

Nynější fundraisingová ředitelka jmenovaného leprosária, Salwa Zainabová, o ní po její smrti pro katolickou agenturu *AsiaNews* řekla: „Její pacienti jí říkali *Amma* (maminka). V našem centru pracuje již třetí generace zaměstnanců, kteří k ní mají hluboký citový vztah. Lepra je v naší zemi dosud považována za špatné znamení. Mnoho rodin nemá a ani se nesnaží vyhledat zdravotní péči pro nemocné ze svého středu. Vláda by tuto nemoc měla zahrnout do národního zdravotnického systému.“

„Sestra Ruth,“ řekl na jejím pohřbu Joseph Cutts, arcibiskup Karáči, „nejenom bojovala proti malomocenství, ale také vytvářela harmonii mezi příslušníky různých náboženství a kultur. Vždycky opakovala, že je lepší zapálit svíci, než proklínat tmu.“

Zdroj: www.radiovaticana.cz,

19. 8. 2017

(Redakčně upraveno)

kněží, řádových bratří a sester,“ vypráví s úsměvem.

Po třech letech na škole, kde učila angličtinu a přírodní vědy, se rozhodla s touto prací skončit. Cítila, že by měla cele pracovat pro Ducha Svatého. Nyní nevázaná, následuje toto volání jako „single dedicated person“, samostatná zasvěcená osoba, která nepatří k žádnému řádu. „Měla jsem dojem, že nemám svobodu, abych se mohla tímto způsobem

věnovat práci pro Krista tak, jak to Bůh se mnou zamýšlí.“

Bez společnosti to ovšem bylo riskantní. „Ale když skutečně plním jeho přání, dostanu také milost, abych tak mohla žít. A tak mi Bůh v průběhu let postavil po bok tolik dobrých sester a bratří a ochránil mě od mnoha nebezpečí, varoval nebo přes ně přenesl.“ Tak například když se v jejich středisku zřítíl strop, minul slečnu Marykuty jenom o pár centimetrů. Jindy se jí vícekrát zdálo, že bude v pokoji přepadena. Jednou měla přespat v jednom pokoji, vyhnula se však tomu, protože v něm poznala onen pokoj ze svých snů... Později se dověděla, že si v tom domě pronajal místnosti muž, který jí chtěl ublížit. Vždyť katolíci tvoří v Indii menšinu se sotva 2 %, která je stále více pronásledována. Ale ona zůstává klidná: „Jsem přesvědčena, že Boží ochrana a doprovod jsou mnohem větší než všechno, co by se mi mohlo přihodit. On mi dává důvěru a vytrvalost.“

Když se se skupinou dobrovolníků modlili o název setkávání mládeže, vykrytalizovalo označení *Christeen*: „Kristus pro teenagery“ a „Teenageři pro Krista“ kombinované v jednom slově. To popisuje hnutí obnovy, které má mladým lidem pomoci, aby se skrze různé programy a dny obrácení soustředili na Krista a osvojili si křesťanský životní styl. Více než šest milionů teenagerů ze 30 zemí přišlo do styku s *Christeen*. Laici, kněží a řeholníci, kteří zasvětili svůj život službě mládeži, pracují podle hesla: „Přiveď děti a mládež k Bohu a oni Mu přinesou svět.“

Naděšení mladých nakazí také jejich rodiče. Proto se pořádají i pro ně dny obrácení. „Tak se obnoví celá rodina, vždyť nezřídka se v rodině objevují problémy dětí. Dvacet let pořádáme rodinné dny obrácení. Jsem vždycky překvapená, když vidím, že děti jsou spojkami, jimiž celá rodina najde cestu k Bohu. Z modlitby těch nejmenších staví Bůh ochranné valy okolo rodin.“

Při všech setkáních prožívá slečna Marykuty, jak mocná je modlitba dětí: „Jednou přišli lidé od televize, žádní křesťané, do školy, kde právě probíhalo obrácení pro nejmenší. Jeden z mužů šel k pultu, vytrhl mikrofon a vyzval agresivně děti, aby mluvily. Co se tu děje? Ihned mi dali vědět. Byla to nanejvýš nedobrá situace, lidé z televize se vyjádřili také ostře proti vedení školy. Mně napadlo slovo z Bible, že modlitba nejmenších je mocná a může nepřátele obrátit na útěk. Tedy jsem vzala ty dvě nejmenší, dva a čtyři roky – a jejich modlitba změnila z ničeho nic situaci. Sotva se začaly maličké modlit *Aleluja* a *Ježíš* – ani ne za minutu si televizní štáb všechno zabalil a bez komentáře se vzdalil,“ šeptá Marykuty, ještě dnes dojatá.

„Kdyby se malé děti ve všech našich rodinách modlily a Boha chválily, nedělo by se tolik strašných věcí ve světě,“ ujišťuje. „Ale bohužel modlitba dětí v rodinách chybí,“ dodává s politováním.

A potom Marykuty vypráví ještě o jednom projektu: „Děti, které se narodily v roce 2000, jsou něco zvláštního, jsou to děti milénia,“ říká. „V roce 2012 jsme pomysleli na to, že Ježíš ve 12 letech promluvil v synagoze k lidem. Mluvil moudře a mohl odpovídat na otázky víry. Tedy jsme začali před pěti lety dvanáctileté označovat jako Y12! (Y znamená *year* – rok). Cílem programu je provázet děti milénia (je jich mnoho tisíc) a pomáhat jim, aby se staly ukázněnými, věřícími a zodpovědnými lidmi.“

Pro rok 2033 – zlaté jubileum utrpení a smrti Krista – je ohlášena světová evangelizace s mnoha aktivitami. Marykuty doufá, že děti milénia od roku 2030 všude, kde jsou, se pokusí získat svět pro Něho, že pokud možno jako Ježíš, věnují tři roky svého života Bohu.

Mezitím byla velká setkání – v roce 1994 zpívalo a společně se modlilo 23 000 mladých. Dnes se schází většinou „jen“ okolo 500 na dny obrácení, „aby-

chom se intenzivněji o ně starali a mohli vést k k osobnímu zakoušení Boha,“ vysvětluje Marykuty s úsměvem. Je více modlitby, adorace, biblických hodin, duchovních poradních rozhovorů, zpovědi, přijímání Eucharistie, vzájemného sdílení, hudby a osobních svědectví.

Při dnech obrácení dochází vždy znovu k zázračným spontánním uzdravením. Tak třeba jako onen případ chlapce s deformovanými nohama. Sotva chodil a přicestoval se svojí matkou 30 hodin vlakem, aby se setkání mohl zúčastnit. „Po přijímání první den jsem prosila děti, aby říkaly po mně: Ježíši, miluj mě, dotkni se mě, Ježíši, uzdrav mě – jednoduché modlitby. Tu náhle chlapec povstal a mohl vyběhnout z kostela ke své matce. Ta se radostí rozplakala. Chlapec se pak vrátil, aby pokračoval ve slavení mše svaté. Zázračné uzdravení!“

Uveďme ještě jednu událost: V roce 2013 musela Marykuty letět na jedno setkání do Dubaje. Při vyndávání věcí ze svého psacího stolu kvůli stěhování našla o několik dní dříve nožik na otvírání dopisů. Byla to vzpomínka na jedno děvče, které matka jako kojence odhodila do nádoby na odpadky a ona si jako nenávistí naplněná dospívající umínala, že matku zavraždí. Po jednom setkání mládeže *Christeen*, kde se dověděla, že Boží láska je daleko větší než láska každé matky – jí odpustila a dala Marykuty ten nožik jako znamení, že to myslí vážně. Ta jej uložila teď do tašky a zapomněla na něj až do kontroly na letišti. Prý nesmí mít žádný nůž u sebe. Ztráta této upomínky na duševní uzdravení děvčete by se jí však velice dotkla. Usilovně prosila – a kontrola ten nůž „přehlédla“. Bez překážky prošla kontrolou. Malý zázrak?

Během tolika let se vyskytnou zdánlivě beznadějné situace. Jednou pořadatel delšího než plánovaného pobytu v Austrálii zapomněl změnit Marykuttinu letenku. Ona však musela nutně zpátky do Indie na nějakou slavnost. Byl začátek léta. Všechna letadla do Singapurů byla přeplněna. Marykuty ale dostala vnitřní hlas, který jí říkal, aby jela jednoduše na letiště a poprosila o jedno místo v letadle z Melbourne do Singapurů. Na letišti se přirozeně spoléhala na modlitby a skutečně jí opatřila jedna hosteska na

UPOZORNĚNÍ:

Další pokračování (83) **Sumy svatého Josefa** od Isidora Isolanioho OP uveřejníme nejdříve v příštím čísle Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce

poslední okamžik poslední místo v jednom letadle...

Příběh, který mě nejvíce dojal, se přihodil při jedné jízdě taxikem v monzunovém dešti. Řeky působily povodně. U jednoho mostu se dostalo auto do smyku, řidič ztratil kontrolu nad vozem, taxík se zřítíl do řeky, řidič vyskočil včas z auta. Neplavkyni Marykkutě se to nepodařilo, spadla s taxikem do vln. Spontánně jí napadl text z Izaiáše 43,2: „Půjdeš-li přes vody, budu s tebou a řeky tě nezaplaví.“ – „To se právě děje,“ řekl jí Ježíš. A nějak se jí podařilo dostat se z auta. Ale neuměla plavat. Ke svému překvapení však zjistila, že má pod nohama písek. A tak se brodila, až po prsa ve vodě, ke břehu: Tam čekali rozčilení lidé, kteří bezmocně přihlíželi. Ona bude zřejmě výborná plavkyně, říká jeden. „Ne,“ odpovídá ona. „Já vůbec neumím plavat. Ani jsem nemusela, voda mi sahala jenom po prsa.“ A potom ji poučovali: Proud je čtyři metry hluboký a při záplavě ještě mnohem hlubší. „Ach tak,“ říká neplavkyně. „pak mi Ježíš svojí rukou podržel moje nohy.“

Teď mám poslední otázku na slečnu Marykutty: „Jak se vaše velké životní dílo projeví na vaši vlastní víře?“

Bez váhání odpověděla: „Od samého začátku posiloval Bůh moji víru tímto dílem. Cítím stále zřetelněji, že mě Bůh stále více miluje. A tak konám dále, aniž bych byla unavená. Je to zvláštní milost. Víím, že jsem zvláštní osoba, se kterou má Bůh zvláštní plán. Ale to platí pro každého člověka! Já mám splnit jenom svůj díl Božího plánu. On je stále se mnou. Nejsm nikdy sama. Bůh nás potřebuje. Děláme všechno společně. Bůh si poslouží moji osobou, ne proto, že bych byla svatá, i když se o to snažím. Všechno, co člověk vidí, vzniká z milosti. A já věřím tomu, že On je pravý živý Bůh, kterého mohu cítit v sobě.“ Se smíchem k tomu připojuje: „On přece není mrtvý, ani nezmižel. On je síla, kterou okolo sebe cítím.“

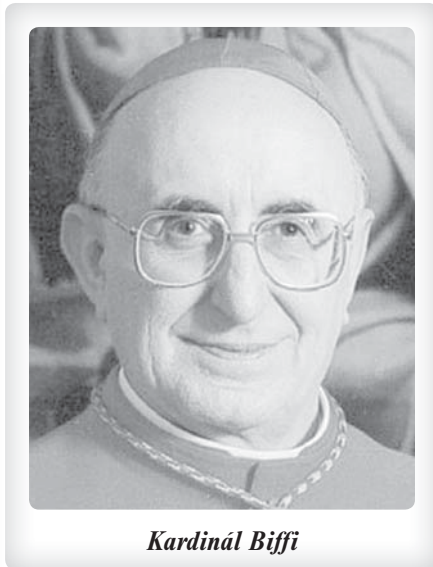
Modleme se za Marykuttino působení pro křesťany v Indii, protože jejich situace je stále obtížnější. „My však nemáme strach. Konáme přece Boží dílo,“ dodává s důvěrou.

Z VISION 2000 - 4/2017
přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Kardinál Biffi o rozdílu mezi pohanským a křesťanským dialogem

Dialog a zvláště křesťanské pojetí dialogu je tématem krátké, leč pronikavé promluvy, kterou v roce 1993 pronesl dnes již zesnulý italský kardinál Giacomo Biffi. Je však platná a užitečná stále. Její obrazový i zvukový záznam je zveřejněn na portálu YouTube⁽¹⁾:

„Chtěl bych říci pár slov na téma dialogu, protože podle mého názoru tady existuje velké nedorozumění. Někdy se má za to, že vést dialog znamená dávat za pravdu každému, s kým se mluví. To však není dialog, nýbrž popření dialogu. Abych totiž mohl s někým vést

Kardinál Biffi

dialog, musím být nejprve sám sebou, tedy předložit svoje mínění. Nezbytným předpokladem dialogu je stvrzení vlastní identity, která se tak může konfrontovat s jinou identitou. Pokud se budeme snažit rušit každou identitu a snažit se rozpustit v nějaké všeobecné mentalitě, nemůže existovat žádný dialog. A to platí v jakékoli oblasti. Pojedu-li do Milána a setkám-li se tam s někým, kdo mi řekne, že fandí AC Milánu, a já mu odpovím, že já také, což není pravda, dialog končí. Jsem-li však upřímný a řeknu, že jsem fanoušek Interu, pak můžeme pokračovat v diskusi. Zdá se mi, že to je věc zcela elementární.

A stejně tak není pravda, že stvrzení křesťanské identity a vědomí pravdy, kterou jsme dostali a do níž jsme byli oděni, ruší dialog. Vždyť jaké jsou základy dialogu ve světle víry? Právě základy dialogu z hlediska víry spočívají v tom, že Ježíš Kristus je archetypem každého člověka.

Každý člověk byl zamýšlen v Kristu, což znamená, že ačkoli on sám to neví, je již inchoativním křesťanem⁽²⁾ a ontologicky očekává, že bude dovršen křesťanský. Je právě načrtnutou ikonou, která si žádá toto dovršení. Potom tedy, potkám-li člověka, který je jakkoli vzdálen od křesťanství, víím, že je obrazem Krista. Víím, že v nitru svého bytí je se mnou zajedno, protože oba dva jsme byli zamýšleni v Kristu. Toto je základ dialogu, a proto nikdy neztrácím důvěru k tomu, abych rozmlouval, diskutoval a sdílel se s lidmi.

A potom nezapomínejme, že existuje Duch Svatý, který jde, kam chce. Vane, kam chce. Je jisté, že v církvi je milost, ale nikde není řečeno, že neexistuje mimo její sociologické hranice. A pravda, ať už ji řekne kdokoli, přichází od Duha Svatého, jak říká sv. Tomáš Akvinský. Ale buďme upřímní. Dnes, když chci s někým mluvit, chci nejdřív vědět, na čí straně je, nikoli, co řekl a zda je to pravda. Duch Svatý, který působí v každé mysli a v každém srdci, mi tedy umožňuje vždycky doufat. A toto je základ dialogu. Pokud však zakládám dialog pouze na vlídnosti, kterou je třeba projevovat, a na tom, že se máme vzájemně chápat a mít se rádi, na tomto irenismu, pak toto je pohanský základ dialogu. Křesťanský základ dialogu je skutečnost, že Kristus je archetypem každého a v každém může působit Duch Svatý,“ řekl kardinál Giacomo Biffi v improvizované promluvě 8. října 1993 v Bassano del Grappa. Tento bývalý boloňský arcibiskup zemřel před dvěma roky, 13. 7. 2015.

www.radiovaticana.cz, 18. 8. 2017

Poznámky:

⁽¹⁾ Viz <https://www.youtube.com/watch?v=9bfbxEDbjik&feature=youtu.be>.

⁽²⁾ Čili počínajícím křesťanem. [pozn. red.]

Pondělí 18. 9. 2017

6:05 Klapka s ... (104. díl): Junior – Mgr. Zuzana Homolová-Baloghová **7:30** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **7:40** Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor **8:35** Vladyka **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdeční záležitost **10:55** Andělé polárního kruhu **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Vychutnej si víru: Mořské plody **13:25** Rwanda – Smíření **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Ars Vaticana **14:45** Noční univerzita: Doc. PhDr. Jaroslav Med, CSc. – Jaroslav Durych **16:00** V souvislostech (195. díl) **16:20** Szidi Tobias & band **17:00** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo, nebo ráj? [P] **18:00** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **18:25** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:30** Bible pro nejmenší: David v nebezpečí **18:35** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka **19:00** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **20:00** Pole milosrdenství **21:00** Music4mation [P] **21:20** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Terra Santa news: 13. 9. 2017 **22:25** Noční univerzita: P. Tomáš Petráček – Ochromené křesťanství: nezamýšlené dopady Lutherovy reformace **23:40** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:15** Kulatý stůl: Obnova poutního místa Vřesová studánka **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 9. 2017

6:05 Pod lampou **8:05** Muzikanti, hrajte **8:35** V souvislostech (195. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (13. díl): Hněv **9:45** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Noční univerzita: P. Tomáš Petráček – Ochromené křesťanství: nezamýšlené dopady Lutherovy reformace **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Angola: katetcheta Paulino **13:30** Ars Vaticana **13:40** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Kulatý stůl: Obnova poutního místa Vřesová studánka **16:05** Setkání **16:25** Noemova pošta: Srpen **18:00** Cirkus Noeland (34. díl): Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:30** Bible pro nejmenší: Eliáš **18:35** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:40** Dávní hrdinové: V zajetí **19:05** Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid **19:30** Zpravodajské Noeviny (892. díl): 19. 9. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Terra Santa news: 13. 9. 2017 **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěvákem **23:40** Zpravodajské Noeviny (892. díl): 19. 9. 2017 **0:05** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 9. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (892. díl): 19. 9. 2017 **6:25** Cesta do Tibetu **7:00** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:30** Noční univerzita: Doc. PhDr. Jaroslav Med, CSc. – Jaroslav Durych **8:40** Přežít Kružberk 1957 – 2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:35** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Slunce ve tváři **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Pole milosrdenství **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl) **14:50** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 2. díl **15:35** Exit 316

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(13. díl): Hněv **16:00** Zpravodajské Noeviny (892. díl): 19. 9. 2017 **16:20** Vzdělanost – Otec Miroslav **16:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěvákem **18:00** Most milosrdenství – Brazílie **18:30** Bible pro nejmenší: Ester **18:35** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:45** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **19:05** Mariánské korunovace v dějinách **19:30** Terra Santa news: 20. 9. 2017 [P] **20:00** Večer chval (62. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (17. díl): Peter Dufka – šéf slovenské sekce Radiovaticana **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Je Bůh? A jaký? [P] **23:15** Generální audience Svatého otce [P] **23:55** Music4mation **0:15** Vychutnej si víru: Mořské plody **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 9. 2017

6:05 Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo, nebo ráj? **6:55** BET LECHEM – vnitřní domov (17. díl): Peter Dufka – šéf slovenské sekce Radiovaticana **7:10** Jak potkávat svět (52. díl): S Annou a Jiřím Pospíchalovými **8:35** Terra Santa news: 20. 9. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Barva lásky **9:55** Kulatý stůl: Obnova poutního místa Vřesová studánka **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Hoja, hoja, mňe še dobre paše...!: Jánošíkove dni v Terchovej **2017** **13:40** Česká věda **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:10** Muzikanti, hrajte **15:40** Don Bosco v Angole **16:00** Zpravodajské Noeviny (892. díl): 19. 9. 2017 **16:20** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista **17:15** Slovanský Velehrad **17:35** Credo: korouhve Karla Rechlika **18:00** Dávní hrdinové: V zajetí **18:25** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:30** Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abednego **18:40** Ars Vaticana [P] **18:50** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **19:00** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (893. díl): 21. 9. 2017 [P] **20:00** Cvrlikání (54. díl): Pavel Helan [L] **21:10** Česká věda **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (893. díl): 21. 9. 2017 **0:30** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **0:50** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 9. 2017

6:05 Klapka s ... (106. díl): Martem Eslemem a Davidem Surým **7:25** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **7:45** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Je Bůh? A jaký? **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Zpravodajské Noeviny (893. díl): 21. 9. 2017 **9:45** Vychutnej si víru: Mořské plody **10:20** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl) **10:30** Pole milosrdenství **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Ars Vaticana **13:05** BET LECHEM – vnitřní domov (17. díl): Peter Dufka – šéf slo-

venské sekce Radiovaticana **13:20** Szidi Tobias & band **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Před branami křesťanského království **15:10** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo, nebo ráj? **16:05** Zpravodajské Noeviny (893. díl): 21. 9. 2017 **16:25** Skryté poklady: Roman **17:00** Buon giorno s Františkem **18:10** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl) **18:25** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky **18:35** Na pomězi ticha a tmy **19:25** Zámek Židlochovice – zahrada času **20:00** Kulatý stůl: Kdo jsme? aneb Naše identita [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **22:30** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdeční záležitost **0:05** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **0:15** Příběh o Žofii **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 9. 2017

6:05 Klapka s ... (100. díl): Jubilejní **7:25** Otec Ivan **7:55** Mezi nebem a zemí **8:30** Cirkus Noeland (34. díl): Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **9:00** Dávní hrdinové: V zajetí **9:25** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **9:35** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **9:55** Music4mation **10:15** Exit 316 (13. díl): Hněv **10:35** Zpravodajské Noeviny (893. díl): 21. 9. 2017 **11:00** Mše svatá se znovuvyvěčením kostela sv. Martina, Markvartice u Děčína [L] **12:50** Terra Santa news: 20. 9. 2017 **13:15** Pod lampou **15:20** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **15:50** Muzikanti, hrajte **16:20** Vatican magazine (924. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:50** Cvrlikání (54. díl): Pavel Helan **18:00** Vychutnej si víru: Burgry [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky **18:35** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:40** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **19:10** Velké ticho v Poličanech **19:30** V souvislostech (196. díl) [P] **20:00** Missio magazín: Září 2017 [P] **21:05** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **21:15** Mezi pražci (60. díl): Září 2017 **22:05** Buon giorno s Františkem **23:10** Noční univerzita: Doc. PhDr. Jaroslav Med, CSc. – Jaroslav Durych **0:20** Szidi Tobias & band **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 9. 2017

6:15 Ars Vaticana **6:25** Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **7:30** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **8:10** Cvrlikání (54. díl): Pavel Helan **9:20** Večeře u Slováka: 25. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba, Trnava [L] **11:15** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (196. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Missio magazín: Září 2017 **14:30** Muzikanti, hrajte **15:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Je Bůh? A jaký? **16:10** Mosambik – Cipriano **16:45** Ars Vaticana **16:55** Buon giorno s Františkem **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František [P] **18:30** Sedmihlásky (108. díl): Pod Javorínou **18:40** Dávní hrdinové: V pasti! [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (14. díl): Víra [P] **20:00** Sešli se, aby pomohli... (2017): Benefiční koncert Charity Ostrava [P] **22:10** V souvislostech (196. díl) **22:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěvákem **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 9. o 13:30 hod.:
V škole Ducha (prednáša: o. Marián Gavenda)

Záznamy prednášok z konferencií a pastoračných centier.

Utorok 19. 9. o 17:30 hod.: Doma je doma (Ticho)

Emeritný Svätý otec Benedikt XVI. v predslve knihy SILA TICHIA povedal: „Kardinál Sarah je duchovný učiteľ, ktorý hovorí z hĺbky mlčania s Pánom a z vnútornej jednoty s ním, a tak má naozaj čo povedať každému z nás.“ O knihe, ale najmä o Tichu bude potichu hovoriť Pali Danko so svojimi hosťami.

Streda 20. 9. o 20:30 hod.:
Fundamenty (Ako sa šíri hriech?)

Diskusná relácia, ktorá rozoberá Katechizmus Katolíckej cirkvi. Nad témou sa zamýšľa moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia o. Marek Krošlák a Mária Spišáková.

Štvrtok 21. 9. o 20:20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou, priamy prenos z Košíc.

Piatok 22. 9. o 16:55 hod.:
Godzone magazín

Relácia pre generáciu, ktorej ide o Božie kráľovstvo.

Sobota 23. 9. o 16:00 hod.:
Svätá omša z Tappanu

Priamy prenos z USA.

Nedeľa 24. 9. o 16:40 hod.:
Evanjelium podľa Jána 2/2 (hraný film)

Život Ježiša Krista detailne zaznamenal učeník Ján. Bol tak blízko pri Ježišovi, že sa mu podarilo podrobne zachytiť nielen jeho konanie, ale aj jeho myšlienky, ktoré dodnes formujú náš svet a morálku.

 Zveme vás na **PĚTIDENNÍ EXERCÍCE V TICHU s P. Georgem Biju VC**, indickým knězem z Kongregace vintcentinů, misionářem ve východní Africe. P. George je zakořeněn v realitě a káže Boží slovo tak, aby se mohlo snadno vtělit do každého člověka. Exerciice se uskuteční v **Hrotovicích u Třebíče od 23. října večer do 28. října odpoledne. Kontakt: www.cz.frbill.net, tel. 606 627 636.**

 Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **prednášku Mgr. Petra Bahníka s názvem HISTORIE A PERSPEKTIVY ČESKÉ NÁRODNÍ EXISTENCE**, která se bude konat **v úterý 3. října 2017 v 18 hodin** v sále 319, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Přijďte prožít vděčnost za vše, co nám Bůh dává!

 Zveme vás na **4. DĚKOVNOU POUŤ DÍKŮVZDÁNÍ ZA DARY ZEMĚ A PLODY LIDSKÉ PRÁCE**, která se koná 23.–25. září 2017 na **Svatém Kopečku u Olomouce**. Mše svatá, chvály, putování sochy Panny Marie z Fatimy, bohatý program pro duši, ducha i tělo pro všechny věkové kategorie. Více na www.dikovzdani.cz. Těšíme se na Vás!

BREVIÁŘ PRO LAIKY
16. – 23. ZÁŘÍ 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 9.		PO 18. 9.		ÚT 19. 9.		ST 20. 9.		ČT 21. 9.		PÁ 22. 9.		SO 23. 9.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1692	1907	1673	1892	1213	1346	1722	1941
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	786	884	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1693	1907	1673	1893	1213	1346	1723	1941
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1674	1893	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1693	1908	1674	1894	1217	1351	1724	1942
Antifona k Zach. kantiku	715	807	1155	1284	1170	1300	1694	1908	1522	1715	1218	1351	1724	1943
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1694	1908	1675	1894	1218	1351	1724	1943
Závěrečná modlitba	716	807	1156	1284	1521	1713	1522	1714	1522	1715	1218	1352	1726	1717
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1676	1895	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	716	807	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1522	1715	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
	SO 16. 9.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1698	1913	1685	1715	1223	1358
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1678	1897	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1678	1897	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1701	1916	1680	1900	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	715	807	716	808	1164	1294	1180	1310	1701	1916	1523	1716	1227	1361
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1702	1917	1681	1900	1227	1362
Záv. modlitba	716	807	716	807	1165	1295	1521	1713	1522	1714	1522	1715	1227	1362
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 17. 9. – 24. neděle
v mezidobí

1. čt.: Sir 27,33–28,9

(řec. 27,30–28,7)

Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12

 Odp.: 8 (*Hospodin je milosrdný a milostivý, shovívavý a nadmíru dobrotivý.*)

2. čt.: Řím 14,7–9

Ev.: Mt 18,21–35

Pondělí 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ž 28(27),2.7.8–9

 Odp.: 6 (*Požehnan buď Hospodin, že vyslyšel mou úpěnlivou prosbu!*)

Ev.: Lk 7,1–10

Úterý 19. 9. – nezávazná
památka sv. Januária

1. čt.: 1 Tim 3,1–13

Ž 101(100),1–2ab.2cd–3ab.5.6

 Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11–17

Středa 20. 9. – památka
sv. Ondřeje Kim Tae-gona, Pavla Chong Ha-sanga a druhů

(v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Tim 3,14–16

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

 Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,31–35

Čtvrtek 21. 9. – svátek
sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13

Ž 19(18),2–3.4–5

 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 9,9–13

Pátek 22. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

 Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Lk 8,1–3

Sobota 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny

1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

 Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)

Ev.: Lk 8,4–15

POSTŘEHY ZE ŽIVOTA

ŽIVOT V TEMPU ANDANTE

Hana Pinknerová • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

Když žijeme ve zrychleném tempu, nedokážeme prožívat dar přítomného okamžiku. Ten je letmý, nedá se vrátit ani zdržet. Pouze když zvolníme, přejdeme do tempa andante, dokážeme tyto vzácné momenty objevit i prožít. V této sbírce fejetonů se autorka dělí se čtenáři o vlastní prožitky a postřehy ze života, s lehou humorným nadhledem ženy středního věku.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 116x200 mm, 112 stran, 189 Kč*

ŽIVOT MODLITBY - NOVÉNY

NOVÉNA ODEVZDANOSTI • JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Text P. Dolindo Ruotolo

Novéna o důvěryplném sebeodevzdání Ježíši Kristu, inspirovaná osobní spiritualitou italského kněze Dona Dolinda Ruotola (1882–1970).

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno
Brož., A6, 24 stran, 24 Kč*

NOVÉNA KE SVATÉ ZDISLAVĚ

Vybral a uspořádal Jiří Brauner

Devítidenní modlitební cyklus, který byl vydán k 765. výročí úmrtí svaté Zdislavy.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A6, 40 stran, 32 Kč*

NOVÉNA VDĚČNOSTI KE STVOŘITELI NEBE A ZEMĚ PODLE TOMÁŠE ŠPIDLÍKA

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Novéna zahrnuje vybrané texty z díla kardinála Tomáše Špidlíka SJ (1919–2010). Devět dní děkujeme našemu Stvořiteli v osobní modlitbě. Uvědomujeme si souvislost mezi harmonií přírody a lidským životem, dispozici lidského srdce žít tím, co ve druhém člověku je pozitivní, a statečné ocenění kultury, o jejímž smyslu má leckdy někdo pokušení pochybovat.

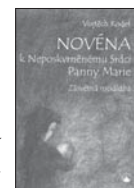

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 32 stran, 35 Kč*

NOVÉNA K NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE • ZÁSVĚTNÁ MODLITBA

Vojtěch Kodet • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

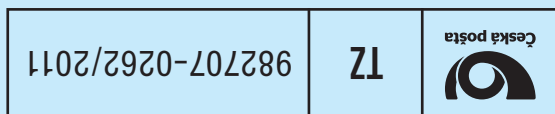
Tato novéna vznikla jako pomůcka k oslavám stoletého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Součástí je krátký historický úvod k výročí a teologické vysvětlení mariánské úcty i smyslu zásvětných modliteb, které nám pomáhají žít důkladněji své křestní sliby. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 80 stran, 59 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nevezveřejněné příspěvky nevracíme.